

Μια θεατρική σκυταλοδρομία

Της Νόνας Μολέσκη

Κοίταζα τους 18 ηθοποιούς στη σκηνή του Δημοτικού Θεάτρου Λευκωσίας και σκεφτόμουν τι ανακούφιση πρέπει να αισθάνονταν με τον τερματισμό, έστω ολιγόωρο, της αναγκαστικής πολύμηνης απομόνωσής τους στο ίδιο το κορμί τους, στη φυσική τους φωνή, στην προσωπικότητά τους. Πόση χαρά πρέπει να ένιωθαν (μερικοί τη φανέρωναν, άλλοι την έκρυβαν) με την ευκαιρία που τους δόθηκε να γίνουν επιτέλους Κάποιοι Άλλοι. Έστω και για τόσο λίγο, έστω και με την μοχλία των προχειρογραμμένων ρόλων που δεν ήταν αρ-

Η διοργάνωση «The 24 Hour Plays» στο Δημοτικό Θέατρο Λευκωσίας

κετή για να τους καλύψει.

Αυτό το «έστω» πληνιόταν στη σκηνή και την πλατεία του Δημοτικού Θεάτρου. Το διοργανωμένο στα πλαίσια του Summer Edition του διεθνούς Φεστιβάλ Λευκωσίας θεατρικό πείραμα ήταν όντως πείραμα για τη δική μας θεατρική πραγματικότητα, είχε όμως ως πρότυπο την αμερικανική παραγωγή του 1995, όταν στο Broadway με βάση τα κόμικς του Σκοτ ΜακΛάουντ (κόμικς που δημιουργούνται σε μια μέρα, αντιγράφω εγώ από την ανακοίνωση των εδώ διοργανωτών) γεννήθηκε ο θεσμός «The 24 Hour Plays», που αργότερα μεταφέρθηκε σε πολλές πόλεις της Αμερικής και της Ευρώπης. Αν' ό,τι αντιλαμβάνομαι, όχι μόνο εμείς, οι πενιρασμένοι θεατές δεν γνωρίζαμε για την έκκληση που μας ετοίμαζαν, αλλά και οι ίδιοι οι καλλιτέχνες-συντελεστές δεν είχαν ξεκάθαρη εικόνα για τους κανόνες του παιχνιδιού που τους προτάθηκε.

Έξι συγγραφείς, λοιπόν (οι Μελίνα Παπαγεωργίου, Χριστιάνα Αρτεμίου, Ανθή Ζαχαριάδου, Κώστας Μαννούρης, Μαρίνα Βρόντη,

Χαράλαμπος Γιάννου), έπρεπε σε μια νύχτα να δημιουργήσουν έξι δεκάλεπτα έργα, έξι σκηνοθέτες (οι Νίκος Νικολαΐδης, Αντρέας Κυριάκου, Ελένη Αναστασίου, Αλεξία Παπαλαζάρου, Πέτρος Χαράλαμπος, Μυρσίνη Αριστείδου) να αναλάβουν σε μια μέρα να βρουν τη θεατρική λύση για το κείμενο που τους έλαχε και οι 18 ηθοποιοί (αχ, δεν χωράνε τα ονόματα!) να κληρωθούν ανά τρεις σε κάθε μίνι παραγωγή. Δεν γνωρίζω αν ο επίκτητος φόβος του κλειστού χώρου περιόρισε τους θεατές της πρώτης από τις δύο μέρες παρουσίας των «αποτελεσμάτων» ή το έκανε η έμφυτη σοβαροφάνεια (μην τυχόν την πατήσουν με κανένα «μασκαράλικο») των θεατρόφιλών μας.

Προσωπικά με έλκυσε η αίσθηση ότι το προτεινόμενο παιχνίδι κάπου φανέρωνε την ουσία της θεατρικής εξελικτικής διαδικασίας (από τον σπόρο μέχρι τον καρπό) ως σκυταλοδρομίας, όπου ο συμμετέχων στην κάθε φάση προσθέτει, αλλοιώνει, προωθεί, αναβαθμίζει, καπελώνει κ.λπ. την πρόταση του άλλου. Επιπρόσθετο ενδιαφέρον παρουσίαζε το γεγονός ότι η θεματική πρόκληση να φωτιστούν οι

ποικίλες όψεις της πανδημικής συλλογικής εμπειρίας (εγκλεισμός, αλληλοφοβία, αναγκαστική αυτογνωσία κ.ά.) πέρασε μέσα από τη γνωστή, από την προηγούμενη τους δουλειά, συγγραφική ιδιοσυγκρασία του κάθε «πρώτου σκυταλοδρόμου».

Να επιλέξω μια από τις μικροπαραστάσεις της βραδιάς, το «Σμήνος» του Κώστα Μαννούρη σε σκηνοθεσία Αλεξίας Παπαλαζάρου. Ξαφνικά... ανταποκρίθηκα στη μεταφορά του συγγραφέα. Τεράστιο σμήνος πουλιών σε μια πόλη: θεομηνία ή ποθούμενο δώρο αλλαγής της ανυπόφορης, για τα τρία πρόσωπα του έργου, αδιέξοδης ρουτίνας; Η σκηνοθέτης τοποθετεί τους τρεις ηθοποιούς σε μικρές πλατφόρμες, κλουβιά μοναχικών ανθρώπων, που ο καθένας δεν βρίσκει νόημα σ' αυτό που κάνουν, σ' αυτό που είναι. Ο Νεκτάριος Θεοδώρου, ο Γιώργος Αναγιωτός κι ο Τζούλιο Φιλίππο Ντ' Ερρίκο πετυχαίνουν στιγμιαία ενσάρκωση. Το σμήνος, όπου είναι όλοι μαζί αλλά κανείς δεν παύει να είναι μόνος... μια μικρή πινελιά στην οποία φαίνονται η θλίψη και το χιούμορ του Μαννούρη...